

Llibres

Coordina **Josep Lambies**
jlambies@timeout.cat

Freddy Krueger ens ho feia pensar dues vegades abans d'agafar el son. Salvador Macip ens ho posa pitjor.

L'exèrcit de Morfeu torna a atacar

Salvador Macip ens obliga a estar desperts a 'Hipnofòbia'. En **Josep Lambies** ja veu que necessitarà molta cafeïna per suportar-ho

Guanyar el premi Carlemany no és mala garantia, però si us espanta Freddy Krueger i des que va veure *Malson a Elm Street* no heu tornat a prendre un sol somnifer, és probable que *Hipnofòbia* no sigui el millor llibre per tenir a la tauleta de nit. Ja sabem de quin peu calça Salvador Macip. I amb aquesta novel·la conclou el famós *Cicle de la manipulació* que ha estat marejant des que l'any 2007 va publicar *El rei del món*. "Com pot un individu arribar a dominar la massa—diu—? És una pregunta que fa temps que em faig". Amb aquell primer volum ens introduïa en el món del *hip hop* de Harlem. Després va venir *El joc de Déu*, on ja hi havia un personatge amb el poder de salvar la humanitat. Ara rebla el clau una mica més, i ens endinya un *thriller* de terror amb totes les de la llei.

Tè més taules que ningú per ficar-se en aquesta tina. Tot i ser escriptor, Macip és home de ciències, i actualment dirigeix un

grup de recerca al Departament de Bioquímica de la Universitat de Leicester. Si no fos així potser *Hipnofòbia* no hauria arribat mai a bon port. "Fa molt que el maduro—explica—. Devia de ser a finals dels 90 que vaig llegir un article molt inquietant. Resulta que uns

“ Els avenços de la medicina ens porten cap al Superhome, cap a la vida eterna

investigadors van alterar el son d'uns ratolins i van descobrir que com més hores passaven desperts més lúcids estaven". Segurament a vosaltres us hauria fer badallar, però per a un amant incondicional de *Fringe* i els còmics de *X-Men* els resultats d'aquest experiment van ser un regal del cel.

No dormir no ha estat mai entre les prescripcions del metge. Però Macip va pensar que, si la teoria fos certa, hauriem trobat la manera de formar els nostres joves amb unes capacitats mentals superiors. Fins i tot podríem entrenar una generació de superherois. "Sempre m'ha interessat el concepte de Superhome—engalta el paio—. La medicina ens porta cap a la vida eterna". Ja ens ho havia explicat l'any 2008 a l'assaig divulgatiu *Immortals, sans i perfectes*. El títol ho deia tot. I si a sobre es dona el cas que ens trobem davant del fan número 1 del cinema de Shyamalan ja ens podem cordar fort el cinturó.

Tots érem molt més joves que ara quan vam veure *El protegit*, i encara recordem que ens va deixar clavats a la butaca amb l'expressió d'un monstre del parc Orsini de Bomarzo. O ho heu oblidat? Bruce Willis sortia il·lès d'un accident ferroviari brutal. A *Hipnofòbia* també tenim alguns fenòmens paranormals que porten de corcoll un parell d'eminències de la comunitat científica. Tot comença amb un home que ha aparegut sense una sola rascada enmig d'un centenar de cossos calcinats. La resta de la història és només per als Joans sense por.

HIPNOFÒBIA

Proa
224 pàg. 16,25 €

SOM I LLEGIM

Ada Castells

Shakespeare ens desperta

• Amb les botigues Tot a cent, de quan encara comptàvem amb pessetes, va començar la nostra decadència. Ens vam llençar al consum de productes molt barats, no per art de màgia, sinó perquè estaven elaborats sense cap dret laboral, per no parlar del treball infantil i posar-nos llacrimògens. Gastàvem amb foteses amb aquella alegria.

• De mica en mica els qui feien les coses ben fetes i, per tant, més cares, van anar desapareixent del mapa. Ens ho explica molt bé Edoardo Nesi en una novel·la que ha publicat Salamandra: *La historia de mi gente*. Els nostres barris ara són plens, com sempre, de bars i farmàcies, i també de botigues de baix cost amb productes que no duren. Visca el capitalisme!

• D'això, en certa manera, també ens en parla Shakespeare, perquè els clàssics ja tenen aquesta qualitat intrínseca: d'ells, tot s'aprofita. A *Coriolà* qui ha servit al poble amb lleialtat és expulsat extramurs, és a dir, ha d'emigrar per buscar-se la vida.

• L'obra ens parla del desagraïment i també ens recorda el principi d'Heràclit, que el caràcter de l'home és el seu destí. Calus Marci és un impulsiu, fins i tot la seva mare li recorda que no cal que s'esforci tant a ser qui és, i per això acaba caient malament al poble, un poble ignorant manipulat sobretot per Sicini.

• Diguéssim que Marci hauria hagut d'invertir en un bon màrqueting per poder sobreviure. Aquest és el drama de les nostres democràcies. Cal anar alerta perquè res és allò que sembla i nosaltres som els responsables d'allò que votem i comprem. Per això convé estar ben despert i no deixar-se manipular, com Rigola ens recorda fins diumenge al Lliure.